

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Rijeci
Rijeka, Zadarska 1 i 3

Poslovni broj: P-546/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Trgovački sud u Rijeci, po sutkinji Tamari Jugo Smoljanović, u parničnom predmetu tužitelja Kap. RIAD ABDUL RAHMAN, OIB: 81298992990, Koenigstrasse 43, 78628 Rottweil, Njemačka, kojeg zastupa punomoćnik Toni Štifanić, odvjetnik u MAČEŠIĆ I PARTNERI d.o.o. Rijeka, Ante Starčevića 12 protiv tuženika 1. SARA MARITIME CO. S.A., Ajeltake Road, Ajeltake Island, MH96960 Majuro, Maršalovi otoci, kojeg zastupa punomoćnica Lana Dodig, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Kačić & Brbora, Zagreb, I. Banjavčića 5 i 2. MEDITERRANEAN LINE INC 2nd Floor, Flat 14, 1, an-Nasr Street, al-Manshiyah, Alexandria, Egipat, kojeg zastupa punomoćnik Zdravko Kačić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Kačić & Brbora, Zagreb, I. Banjavčića 5, radi isplate iznosa od 684,36 USD s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. lipnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, objavljene 22. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se drugotuženiku MEDITERRANEAN LINE INC 2nd Floor, Flat 14, 1, an-Nasr Street, al-Manshiyah, Alexandria, Egipat platiti tužitelju RIAD ABDUL RAHMAN, OIB: 81298992990, Koenigstrasse 43, 78628 Rottweil, Njemačka iznos od 168,59 USD s pripadajućim zateznim kamatama koje na taj iznos teku od 8. listopada 2025. po stopi od 5,15% godišnje do isplate, a u slučaju promjene kamatne stope, po stopi koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećano za tri postotna poena roku od 15 (petnaest) dana.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj od drugotuženika traži plaćanje preostalog iznosa od 515,77 USD.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na prvotuženika.

IV. Tužitelj i drugotuženik u odnosu na tužbeni zahtjev protiv drugotuženika snose svaki svoje troškove parničnog postupka.

V. Nalaže se tužitelju platiti prvotuženiku na ime prouzročenog parničnog troška iznos od 193,75 EUR zajedno s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče od 22. srpnja 2026. (dana donošenja presude) po stopi od 5,15% godišnje do isplate, a u slučaju promjene kamatne stope, po stopi koju je Europska središnja

banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja uvećano za tri postotna poena u roku od 15 (petnaest) dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 8. listopada 2025. podnio tužbu pred ovim sudom protiv tuženika radi isplate. Obrazlaže da se nadležnost suda temelji se na čl. 7. Međunarodne konvencije o privremenom zadržavanju pomorskih brodova, čl. 46. i 58. Zakona o međunarodnom privatnom pravu te čl. 21. Uredbe Bruxelles I bis. Tužitelj je bio zaposlen na m/v "SARA STAR", IMO: 9129471, koji vije zastavu Paname (dalje: brod), kao zapovjednik broda. Prvotuženik je vlasnik i brodar broda, a drugotuženik je poslodavac tužitelja i poslovođa broda. Tuženici temeljem čl. 241 st. 1. t. 1. PZ solidarno odgovaraju za tužiteljevu privilegiranu tražbinu prvog prvenstvenog reda.

1.1. Tužitelj je bio zaposlen i ukrcan na brodu u razdoblju od 26. svibnja 2025. do 16. kolovoza 2025. kao zapovjednik broda. Drugotuženik tužitelju nakon iskrcaja s broda 16. kolovoza 2025. nije isplatio plaću koju mu je bio dužan isplatiti. Dana 24. rujna 2025., budući da drugotuženik nije tužitelju isplatio dugovanu plaću, tužitelj je pred ovim sudom pokrenuo postupak osiguranja svoje tražbine privremenom mjerom zaustavljanja i zabrane isplovljenja boda.

1.2. Dana 25. rujna 2025. ovaj sud donio je rješenje o privremenoj mjeri poslovni broj R1-95/2025-4 kojim je radi osiguranja tražbine tužitelja u iznosu od 10.000,00 USD odredio privremenu mjeru zaustavljanja i zabrane isplovljenja broda. Istog dana, nakon donošenja rješenja o privremenoj mjeri, tužitelj je primio djelomično ispunjenje tražbine u iznosu od 5.600,00 EUR, što iznosi 6.583,33 USD. Plaćanjem je, redosljedom sukladno čl. 172. ZOO, djelomično podmirena tražbina tužitelja na ime glavnice u iznosu od 6.030,64 USD, zateznih kamata u iznosu od 36,95 USD i troškova postupka osiguranja od 515,74 USD (438,70 EUR), odnosno ukupno 6.583,33 USD. Preostala nepodmirena tražbina je 684,36 USD na ime glavnice, troškova ovog parničnog postupka i pripadajućih procesnih kamata. Slijedom navedenog, 26. rujna 2025. tužitelj je povukao prijedlog za osiguranje u iznosu od 6.583,33 USD te ustrajao kod preostalog iznosa osiguranja od 3.416,67 USD. Ova tužba se podnosi radi opravdanja privremene mjere za preostali iznos osiguranja. Istog dana, kod ovog suda je položen preostali iznos osiguranja od 3.416,67 USD. Na dan podnošenja tužbe tražbina tužitelja kao glavnica duga iznosi 684,36 USD.

1.3. Tužitelj je prema drugotuženiku imao dospjelu tražbinu iz radnog odnosa. Tražbina tužitelja je bila osigurana privilegijem prvog prvenstvenog reda na brodu (čl. 241. st. 1. i čl. 245. st. 1. PZ). Pravni sudbinu glavne tražbine prate i sve sporedne tražbine koje su predmet ove tužbe. Za takvu privilegiranu tražbinu prvog prvenstvenog reda odgovaraju solidarno vlasnik, brodar, poslovođa i poslodavac (čl. 241. st. 1. t. 1. PZ). Predlaže prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. Prvotuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor apsolutne (međunarodne) nenadležnosti sudova u Republici Hrvatskoj. Obrazlaže da je tužitelj je bio zaposlen na m/b SARA STAR temeljem Ugovora o zaposlenju koje je tužitelj, kao pomorac, sklopio sa drugotuženikom, kao poslodavcem. Odredbom članka 6. Općih uvjeta Ugovora o zaposlenju propisano je da će se u slučaju spora između ugovornih strana na Ugovor o zaposlenju primijeniti englesko pravo te je ugovorena nadležnost engleskog suda. Osim toga, prvotuženik ističe kako nije stranka ugovora o zaposlenju, odnosno nije poslodavac u odnosu na tužitelja, te stoga nije odgovoran za tražbine iz „radnog odnosa“.

2.1. Nadalje, prvotuženik ističe prigovor promašene pasivne legitimacije jer je predmetni ugovor sklopljen između tužitelja i drugotuženika, odnosno prvotuženik nije ugovorna strana ugovora o zaposlenju. Osim toga, zahtjev za privremenu mjeru zaustavljanja m/b SARA STAR tužitelj nije podnio protiv prvotuženika već protiv društva SANAA COMAPNY SA. Dakle, prvotuženik nije niti stranka postupka osiguranja. Podredno, prvotuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva jer je tražbina tužitelja u cijelosti podmirena. Predlaže sudu odbaciti tužbu te podredno odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Drugotuženik u odgovoru na tužbu ističe prigovor apsolutne (međunarodne) nenadležnosti sudova u Republici Hrvatskoj. Prema podacima iz tužbe, predmet ovog postupka je tražbina iz ugovora o radu, zbog koje navodne tražbine je tužitelj zatražio zaustavljanje m/b SARA STAR. Odredbom članka 6. Općih uvjeta Ugovora o zaposlenju propisano je da će se u slučaju spora između ugovornih strana na Ugovor o zaposlenju primijeniti englesko pravo te je ugovorena nadležnost engleskog suda. Podredno, drugotuženik ističe kako je jedina poveznica s Republikom Hrvatskom u ovom predmetu činjenica da je m/b SARA STAR, na kojem je tužitelj bio zaposlen kao zapovjednik te s kojeg je bio iskrcan, nezakonito zaustavljen u luci Rijeka. Tužitelj ne obavlja, niti je obavljao rad u Republici Hrvatskoj, a niti se u Republici Hrvatskoj nalazila „poslovna jedinica koja ga je zaposlila“ te navodna tužiteljeva tražbina nije nastala u Republici Hrvatskoj. Stoga prije svega predlaže sudu oglasiti se nenadležnim i odbaciti tužbu.

3.1. Podredno, drugotuženik ne spori kako je bio poslodavac tužitelja, no osporava osnovu i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe da je člankom 6. Općih uvjeta Ugovora o zaposlenju sklopljenog između tužitelja i drugotuženika propisano da je za Ugovor o zaposlenju mjerodavno englesko pravo. Stoga ne postoji valjana osnova za primjenu hrvatskog prava.

3.2. Drugotuženik osporava postojanje tužiteljeve tražbine prema drugotuženiku. Naime, drugotuženik ističe kako plaću tužitelju nije bilo moguće isplatiti isključivo zbog postupanja tužitelja usmjerenog na izbjegavanje poreznih/financijskih obveza u državi u kojoj ima prebivalište, kao i radi zatvaranja bankovnog računa. Drugotuženik je isplatio plaću te potvrdu o plaćanju dostavio tužitelju. Obzirom je na navedenoj potvrdi naznačena svrha doznake „plaća“, tužitelj je zatražio drugotuženika da svrhu uplate izmijeni u „zajam“. Drugotuženik je pokušao izmijeniti svrhu uplate, sukladno uputi tužitelja, međutim, isto nije bilo moguće budući je nalog za plaćanje već bio obrađen i izvršen. Nakon što je drugotuženik izvijestio tužitelja da nije moguće izmijeniti svrhu uplate, tužitelj je zatvorio bankovni račun, čime je onemogućio isplatu plaće. Prema tome, uplaćena sredstva tužitelj nije primio isključivo svojom vlastitom krivnjom. Dakle, drugotuženik nije kasnio s isplatom plaće, te nije odgovoran za navodno „kašnjenje“ u isplati plaće, budući je upravo tužitelj zatvaranjem računa, dakle svojim vlastitim, samovoljnim i samostalnim postupanjem, onemogućio drugotuženika da isplati plaću.

3.3. Nakon više pokušaja uplate, tužitelj je zatražio da se isplata plaće izvrši na račun Omara Alsaleha, sukladno kojoj uputi je drugotuženik i postupio. Naime, 24. rujna 2025., prije nego je doneseno rješenje Trgovačkog suda u Rijeci poslovni broj R1-95/2025 25. rujna 2025., kojim je određena privremena mjera zaustavljanja m/b SARA STAR, drugotuženik je izvršio uplatu plaće tužitelju te o navedenom obavijestio punomoćnika tužitelja. Uplatom plaće, drugotuženik je u cijelosti izvršio svoju obvezu prema tužitelju. Iznos od 5.600,00 EUR odgovara protuvrijednosti u iznosu od 6.715,00 USD. Obzirom je tražbina tužitelja na ime plaće podmirena prije

donošenja rješenja o privremenom zaustavljanju m/b SARA STAR te je potom i rješenje o određivanju privremene mjere ukinuto, nedvojbeno je kako tužitelj nema pravo ni na zatezne kamate, niti troškove postupka određivanja privremene mjere. Stoga se osporava da bi postojala tražbina iz ugovora o radu tužitelja prema drugotuženiku, odnosno da bi postojala bila koja tražbina tužitelja. Posebno se osporava primjena tečaja HNB-a pri preračunavanju valuta kao i primjena hrvatskog prava, odnosno odredbi ZOO-a na predmetni ugovor o radu, redoslijeda plaćanja, izračuna zateznih kamata, obzirom da za to ne postoji nikakva osnova budući je za Ugovor o zaposlenju, a time i predmetni postupak, mjerodavno englesko pravo.

3.4. Drugotuženik osporava visinu tužbenog zahtjeva. Naime, budući je tražbina tužitelja podmirena u cijelosti, jasno je kako je visina tužbenog zahtjeva previsoko postavljena. Predlaže odbaciti tužbu te podredno odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. Tužitelj ističe da je prigovor apsolutne nenadležnosti neosnovan jer tužitelj nije pristao na prorogaciju nadležnosti. Tužitelj nije potpisao ugovor o radu, niti je prihvatio opće uvjete ugovora o radu koji sadrže prorogacijsku klauzulu. Stoga stranke nisu sklopile sporazum o nadležnosti. Poziva se na čl. 7. Međunarodne konvencije o privremenom zadržavanju pomorskih brodova te ističe da je m/v SARA STAR bio privremeno zaustavljen u Rijeci, dok drugotuženik nije položio gotovinski polog kao zamjensko osiguranje. Također se poziva na odredbu čl. 46. st. 2. Zakona o međunarodnom privatnom pravu te ističe da su tuženici pravne osobe sa sjedištima u državama koje nisu države članice EU. Poziva se na čl. 58. Zakona o međunarodnom privatnom pravu te ističe da je na depozitu ovog suda položen gotovinski polog radi osiguranja tražbine koja je predmetom spora. Spor je vrlo male vrijednosti. Nijedna od stranaka nema nikakvih poveznica s Engleskom. Zbog svega navedenog nerazumno je očekivati da tužitelj vodi parnicu u inozemstvu te je svrsishodno i ekonomično da se parnica vodi pred ovim sudom. Drugotuženik je tužitelja zaposlio na brodu kao svojoj poslovnoj jedinici. Tužitelj se ukrcao na brod u Grčkoj 26. svibnja 2025., kad mu je započelo zaposlenje. Nesporno je da se brod nalazio u Republici Hrvatskoj. Slijedom navedenog, postoji nadležnost ovog suda za vođenje ove parnice. Smatra da je mjerodavno hrvatsko pravo sukladno čl. 971. st. 2. Pomorskog zakonika.

4.1. Nadalje ističe da je drugotuženik nakon podnesenog prijedloga za osiguranje u 16:40 sati dao nalog za isplatu iznosa od 5.600,00 EUR (=6.583,33 USD). Međutim, drugotuženik je tužitelju potvrdu o uplati dostavio tek sljedeći dan, 25. rujna 2025., nakon što je doneseno rješenje o privremenoj mjeri, dok je predlagatelj uplatu primio na račun tek kasnije, u večernjim satima.

4.2. Drugotuženik kao poslodavac bio je dužan pravovremeno isplatiti plaću tužitelju, neovisno o dogovorenom modalitetu isplate na račun g. Omara Alsaleha. Potvrde o uplati koje je drugotuženik dostavio uz odgovor na tužbu kao dokaz navodnih pokušaja uplate plaće tužitelju odnose se na uplate od 8. i 17. srpnja 2025., prije iskrcaja tužitelja s broda, s time da je uplata od 8. srpnja 2025. uredno izvršena na račun tužitelja. Drugotuženik nije dokazao da je uopće pokušao izvršiti uplatu plaće tužitelju na račun g. Alsaleha u razdoblju od 17. srpnja 2025. pa sve do 25. rujna 2025., iako je navodno dva puta neuspješno pokušao izvršiti isplatu plaće tužitelju na taj račun. Osporava se da je drugotuženik pokušao isplatiti plaću tužitelju na račun g. Alsaleha. Slijedom navedenog, da je drugotuženik ranije pravovremeno ispunio svoju obvezu isplate plaće tužitelju, do zaustavljanja broda i ove parnice ne bi ni došlo.

5. Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu te detaljno obrazložena u nastavku presude utvrđujući odlučne činjenice savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza posebno te svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sve sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, "Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07.-Odluka USRH, 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23. i 146/25.).

6. Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

6.1. Tužbenim zahtjevom tužitelj od tuženika traži isplatu preostalog iznosa plaće u iznosu od 684,36 USD. Tužbeni zahtjev je djelomično osnovan u odnosu na drugotuženika, dok je u cijelosti neosnovan u odnosu na prvotuženika.

7. Među strankama nije sporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod drugotuženika, odnosno da je bio zaposlen na m/v SARA STAR, IMO: 9129471 na radnom mjestu zapovjednika broda u razdoblju od 26. svibnja do 16. kolovoza 2025. Nije sporno da je prvotuženik vlasnik i brodar broda (upisni list m/v SARA STAR na engleskom jeziku s ovjerenim prijevodom na hrvatski jezik na stranici 20-25 spisa), a da je drugotuženik poslodavac tužitelja i poslovođa broda.

7.1. Nadalje, nije sporno da je tužitelj, kao predlagatelj, zatražio određivanje privremene mjere m/b SARA STAR radi osiguranja tražbine u ukupnom iznosu od 10.000,00 USD, koji iznos se odnosi na glavnica u iznosu od 6.715,00 USD, te iznos od 3.285,00 USD, kao osiguranje kamata i troškova ovog postupka te parničnog i ovršnog postupka. Nije sporno da je ovaj sud donio rješenje poslovni broj R1-95/2025-4 od 25. rujna 2025., kojim je određena privremena mjera zaustavljanja m/b SARA STAR. Nadalje, ovaj sud je donio rješenje poslovni broj R1-95/2025-10 od 26. rujna 2025. kojim je utvrdio da je protivnik osiguranja platio iznos osiguranja od 6.583,33 USD predlagatelju te da je na depozit suda uplatio preostali iznos od 3.417,00 USD te je postupak osiguranja obustavio i dopustio odlazak broda SARA STAR iz luke Rijeka. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj PŽ-4081/2025-5 od 16. listopada 2025., odlučujući povodom žalbe drugoprotivnika osiguranja, ukinuo rješenje od 25. rujna 2025 u odnosu na drugoprotivnika osiguranja te je predmet u tom dijelu vraćen na ponovno odlučivanje.

7.2. U ponovljenom postupku osiguranja sud je donio rješenje poslovni broj R1-109/2025-26 od 26. siječnja 2026. kojim je proglasio nedopuštenim osiguranje određeno privremenom mjerom poslovni broj R1-95/2025-4 od 25. rujna 2025. u odnosu na protivnika osiguranja 1. SANAA COMPANY SA C/O: Mediterranean Line Inc 2nd Floor, Flat 14, 1, an-Nasr Street, al-Manshiyah, Alexandria, Egipat (t. I.) te je odbio kao neosnovan prijedlog za osiguranje novčane tražbine predlagatelja određivanjem privremene mjere zaustavljanja broda SARA STAR od 24. rujna 2025. u odnosu na protivnika osiguranja 2. MEDITERRANEAN LINE INC 2nd Floor, Flat 14, 1, an-Nasr Street, al-Manshiyah, Alexandria, Egipat (t. II.). Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj PŽ-1142/2026-2 od 27. travnja 2026. odbio kao neosnovanu žalbu predlagatelja i potvrdio navedeno rješenje od 26. siječnja 2026. Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

8. Prije svega je sporno je li ovaj sud nadležan za postupanje u ovoj pravnoj stvari budući da su tuženici istaknuli prigovor apsolutne nenadležnosti navodeći da je odredbom čl. 6. Općih uvjeta Ugovora o zaposlenju propisano da će se u slučaju spora između ugovornih strana na Ugovor o zaposlenju primijeniti englesko pravo te

da je ugovorena nadležnost engleskog suda. Taj prigovor tuženika sud utvrđuje neosnovanim.

8.1. Uvidom u Ugovor o zaposlenju tužitelja (stranica 179-153 spisa) koji je tužitelj kao pomorac sklopio s drugotuženikom kao poslodavcem sud je utvrdio da je na dnu prve stranice Ugovora izričito navedeno: „ovime izjavljujem da svojim nižim potpisom prihvaćam Opće uvjete Ugovora o radu pomorca ovog ugovora o radu“. Nadalje, iz Ugovora o radu jasno je vidljivo da tužitelj u tom dijelu nije potpisao Ugovor. Stoga tužitelj nije prihvatio Opće uvjete Ugovora o radu koji sadrže prorogacijsku klauzulu u čl. 6. Općih uvjeta, kojom je propisana nadležnost engleskog suda te englesko pravo kao mjerodavno.

8.2. Nadalje, odredbom čl. 7. Međunarodne konvencije o privremenom zadržavanju pomorskih brodova propisano je da „sudovi zemlje u kojoj je privremeno izdržavanje izvršeno biće nadležni da u vezi sa istim donesu odluku, uzimajući u obzir sve elemente, pod uslovom da zakon zemlje u kojoj je privremeno zadržavanje izvršeno daje to pravo sudovima...“. Brod SARA STAR je bio privremeno zaustavljen u Rijeci na temelju rješenja poslovni broj R1-95/2025 od 25. rujna 2025. Nadalje, odredba čl. 46. st. 2. Zakona o međunarodnom privatnom pravu („Narodne novine“ broj 101/17. i 67/23.) propisuje da se „(2) Nadležnost suda Republike Hrvatske određuje primjenom odredbi odjeljaka 2. i 3. poglavlja II. Uredbe [(EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (preinačena), op.] iz stavka 1. ovoga članka i kada tuženik ima, u smislu te Uredbe, prebivalište u državi koja nije članica Europske unije.“ Tuženici su pravne osobe sa sjedištima u državama koje nisu države članice EU.

8.3. Odredbe odjeljaka 2. i 3. poglavlja II. Uredbe [(EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. ne sadrže odredbe koje bi bile primjenjive u predmetnom sporu i na temelju kojih bi bilo moguće utvrditi nadležnost. Nadalje, odredba čl. 58. Zakona o međunarodnom privatnom pravu propisuje da ako se primjenom odredbi ovoga Zakona ili drugih zakona Republike Hrvatske ili međunarodnih ugovora na snazi u Republici Hrvatskoj ne može odrediti nadležnost u odnosu na tuženika koji ima prebivalište u državi koja nije članica Europske unije, a postupak se ne može voditi u inozemstvu ili je to nerazumno očekivati, sud Republike Hrvatske je nadležan, ako je predmet postupka dovoljno povezan s Republikom Hrvatskom da bi bilo svrsishodno voditi ga u Republici Hrvatskoj.

8.4. U konkretnom slučaju na depozitu ovog suda položen je gotovinski polog radi osiguranja tražbine koja je predmet spora, a spor je vrlo male vrijednosti. Osim toga, niti jedna od stranaka nema nikakvih poveznica s Engleskom. Slijedom toga je nerazumno očekivati da tužitelj vodi parnicu u inozemstvu. S obzirom na nespornu činjenicu da je trenutno na depozitu ovoga suda položen gotovinski polog radi osiguranja predmetne tražbine, svrsishodno je i ekonomično da se parnica vodi pred ovim sudom. Stoga je na temelju citiranih odredbi ovaj sud nadležan za postupanje u ovoj pravnoj svari.

9. Što se tiče mjerodavnog prava, ponovno se ističe da tužitelj nije potpisao pa dakle nije prihvatio Opće uvjete Ugovora o radu koji u čl. 6. sadrže odredbu o engleskom pravu kao mjerodavnom pravu. Odredba čl. 971. st. 1. Pomorskog zakonika (dalje: PZ-a, "Narodne novine" broj 181/04., 76/07., 146/08., 61/11., 56/13., 26/15. i 17/19.) propisuje da za privatnopravne odnose koji proizlaze iz ugovora o zapošljavanju članova posade broda mjerodavno je pravo koje su stranke izabrale. Stranke u konkretnom slučaju nisu odabrale mjerodavno pravo budući da tužitelj nije

prihvatio Opće uvjete Ugovora o radu. Ako stranke nisu izabrale mjerodavno pravo, mjerodavno je pravo državne pripadnosti broda ako okolnosti ne upućuju na neko drugo pravo koje je činjenično ili pravno u bližoj vezi sa spornim odnosom i strankama. Budući da je tijekom postupka osiguranja određivanjem privremene mjere zaustavljanja broda SARA STAR koji se vodio pred ovim sudom, a radi opravdanja koje mjere je i pokrenut ovaj parnični postupak, drugotuženik tužitelju nesporno na ime plaće platio iznos od 6.583,33 USD, a da u ovom predmetu tužitelj traži plaćanje preostalog manjeg iznosa od 684,36 EUR, koji je položen na depozit ovoga suda, sud utvrđuje da te činjenice upućuju na primjenu hrvatskog prava kao mjerodavnog.

10. Nadalje, sporno jest je li uplatom iznosa od 5.600,00 EUR tužitelju drugotuženik u cijelosti isplatio plaću tužitelju jer drugotuženik tvrdi da je tužiteljevu tražbinu podmirio u cijelosti.

10.1. Uvidom u obračun plaće tužitelju, koju je izradio drugotuženik (stranica 26-30 spisa), sud je utvrdio da je plaća tužitelja kao zapovjednika broda u razdoblju od 26. svibnja 2025. do 16. kolovoza 2025. iznosila 6.715,00 USD, što među strankama nije sporno. Također nije sporno da je drugotuženik tužitelju na ime plaće 24. rujna 2025. platio iznos od 5.600,00 EUR (dokaz o plaćanju na stranici 31-33 spisa).

10.2. Tužitelj navodi da iznos od 5.600,00 EUR odgovara protuvrijednosti od 6.583,36 USD, dok drugotuženik tvrdi da odgovara protuvrijednosti u iznosu od 6.715,00 USD.

10.3. Uvidom u tečajnu listu Hrvatske narodne banke na dan 25. rujna 2025. (stranica 36 spisa) te provjerom u računovodstvu ovoga suda, sud je utvrdio da iznos od 5.600,00 EUR odgovara protuvrijednosti od 6.583,36 USD, kako to osnovano navodi tužitelj. Iz navedenog proizlazi da je tužitelju drugotuženik po osnovi plaće umjesto iznosa od 6.715,00 USD platio manji iznos, odnosno iznos od 6.583,36 EUR pa je dužan po osnovi glavnice tužitelju platiti preostali iznos od 131,64 USD.

10.4. Nadalje, tužitelj u tužbi navodi da je primjenom odredbe čl. 172. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, "Narodne novine" broj: 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22., 156/22., 145/23., 155/23. i 69/26.), uplatom iznosa od 6.583,36 USD tužitelju podmirena glavnica u iznosu od 6.030,64 USD, zatezne kamate u iznosu od 36,95 USD te troškovi postupka osiguranja u iznosu od 515,74 USD (438,70 EUR). Sukladno odredbi čl. 172. ZOO-a, ako dužnik pored glavnice duguje i kamate i troškove, prvo se namiruju troškovi, zatim kamate i napokon glavnica.

10.5. Rješenjem ovoga suda poslovni broj R1-95/2025-4 od 25. rujna 2025. ovdje tužitelju kao predlagatelju dosuđen je trošak postupka osiguranja u iznosu od 438,70 EUR. Međutim, citirano rješenje je ukinuto na temelju rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-4081/2025-4 od 16. listopada 2025. te je rješenjem ovoga suda poslovni broj R1-109/2025-26 od 26. siječnja 2026. proglašeno nedopuštenim osiguranje određeno privremenom mjerom poslovni broj R1-95/2025-4 od 25. rujna 2025. u odnosu na prvoprotivnika osiguranja te je odbijen kao neosnovan prijedlog u odnosu na drugoprotivnika osiguranja (ovdje drugotuženika) te je također naloženo predlagatelju naknaditi troškove drugoprotivniku osiguranja i trećoj osobi (ovdje prvotuženiku). Citirano rješenje je postalo pravomoćno 27. travnja 2026. Slijedom toga, tužitelj je neosnovano primjenom odredbe čl. 172. ZOO-a uplatom iznosa od 6.583,36 USD zatvorio potraživanje po osnovi troškova postupka osiguranja u iznosu od 515,74 USD

(438,70 EUR) budući da mu ti troškovi ne pripadaju jer je njegov prijedlog za određivanje privremene mjere pravomoćno odbijen rješenjem od 26. siječnja 2026.

10.6. Tužitelj je nadalje naveo da je plaćenim iznosom od 6.583,36 USD podmirio zakonske zatezne kamate od dospijeca tužiteljeve plaće 17. kolovoza 2025. do dana plaćanja 25. rujna 2025. u iznosu od 36,95 USD (obračun kamata na stranici 38 spisa). Uvidom u obračun kamata u iznosu od 36,95 USD (stranica 38 spisa) utvrđeno je da je u obračunu naveden točan iznos glavnice, ispravan datum dospijeca plaće i datum plaćanja 25. rujna 2025., kamatna stopa za ostale odnose, kao i iznos obračunate kamate.

10.7. Zatezne su kamate objektivna posljedica zakašnjenja dužnika i teku po samom zakonu. Tako prema odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, uz glavnicu, i kamate. Vjerovnik ima pravo na zatezne kamate bez obzira na to je li pretrpio kakvu štetu zbog dužnikova zakašnjenja (čl. 30. st. 1. ZOO-a). Zakašnjenje dužnika bitna je pretpostavka za nastanak plaćanja kamata, a dužnik dolazi u zakašnjenje kad ne ispuní obvezu u roku određenom za ispunjenje (čl. 183. st. 1. ZOO-a). U zakašnjenje dužnik dolazi slijedećeg dana od dana kada je trebao ispuniti obvezu.

11. Drugotuženik je istaknuo da nije kasnio s isplatom plaće, već da tužitelju nije bilo moguće isplatiti plaću jer je tražio promjenu svrhe uplate u zajam; te je zatvorio bankovni račun i konačno tražio da mu se plaća isplati na račun treće osobe. Iz navedenog proizlazi da drugotuženik osporava da je dužan platiti zakonske zatezne kamate obračunate u iznosu od 36,95 USD.

11.1. Uvidom u e-mail poruke od 18. srpnja 2025. i 21. srpnja 2025. te 8. srpnja 2025. sud je utvrdio da je punomoćnik tužitelja tražio da se u podacima o uplati umjesto plaće naveden posudba, kao i da nije bilo moguće napraviti ispravke nakon što je izvršena isplata te da je uplata u iznosu od 3.100,00 EUR vraćena od banke primatelja jer je račun zatvoren ili je banka odbila zaprimiti uplatu (e-mail poruka od 21. srpnja 2025. na stranici 78 spisa). Međutim, drugotuženik ničim nije dokazao da je uopće pokušao izvršiti uplatu plaće tužitelju na račun treće osobe u razdoblju od 21. srpnja 2025. pa do 24. rujna 2025., iako u e-mail poruci od 24. rujna 2025. navodi da se uplata na račun treće osobe dva puta vratila.

11.2. Stranka koja tijekom postupka iznese neku činjenicu dužna je i predložiti izvođenje dokaza kojim bi se ta činjenica mogla dokazati sukladno odredbi čl. 219. st. 1. i čl. 7. st. 1. ZPP-a. Teret dokaza da je tužitelju pokušao isplatiti plaću u razdoblju od 21. srpnja 2025., kada je obaviješten o nemogućnosti uplate na račun tužitelja do 24. rujna 2025., kada ju je drugotuženik platio je na drugotuženiku kao dužniku, što drugotuženik nije dokazao. Ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može utvrditi odlučne činjenice, primijenit će pravilo o teretu dokazivanja (čl. 221a. ZPP-a). Stoga sud utvrđuje da je drugotuženik dužan tužitelju platiti zakonske zatezne kamate obračunate u iznosu od 36,95 EUR.

12. Slijedom toga, budući da je drugotuženik tužitelju platio iznos od 6.583,36 USD (5.600,00 EUR) uračunavanjem kamata u iznosu od 36,95 USD i dijela glavnice u iznosu od 6.546,41 USD, sukladno citiranoj zakonskoj odredbi čl. 172. ZOO-a, sud utvrđuje da je drugotuženik dužan tužitelju platiti preostali iznos plaće u iznosu od ukupno 168,59 USD (6.583,36 USD-36,95 USD-6.546,41 USD) s kamatom od dana podnošenja tužbe do isplate (t. I. izreke presude). U t. II. izreke presude sud je odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu u kojem tužitelj traži plaćanje preostalog iznosa od 515,77 USD (684,36 USD-158,59 USD).

13. Prvotuženik je istaknuo prigovor promašene pasivne legitimacije navodeći da prvotuženik nije ugovorna strana Ugovora o zaposlenju tužitelja što je sud utvrdio u Ugovor i što među strankama nije sporno. Također je istaknuo da nije niti stranka postupka osiguranja, što među strankama nije sporno.

13.1. Tužitelj tvrdi da je prvotuženik kao vlasnik i brodar predmetnog broda temeljem odredbe čl. 241. st. 1. t. 1. PZ-a solidarno s drugotuženikom kao poslodavcem odgovoran za isplatu plaće tužitelju koja predstavlja privilegiranu tražbinu.

13.2. Odredba članka 241. st. 1. t. 1. PZ-a propisuje da svaka od sljedećih tražbina prema vlasniku, zakupcu ili brodaru broda, a tražbine iz stavka 1. točke 1) ovoga članka i prema poslodavcu, te tražbine iz stavka 1. točke 2) ovog članka i prema poslovođi broda i poslodavcu osigurana je pomorskim privilegijem (zakonskim založnim pravom) koji postoji na onom brodu u odnosu na kojeg je nastala, među kojima su i 1) tražbine za plaće i druge iznose koji se duguju zapovjedniku broda, časnicima i drugim članovima posade u svezi s njihovim zaposlenjem na brodu, uključujući troškove povratnog putovanja i doprinose za socijalno osiguranje koji se plaćaju u njihovo ime.

13.3. Privilegij na brodu se može definirati kao specifično zakonsko založno pravo radi osiguranja određenih tražbina nastalih u vezi s iskorištavanjem broda. Privilegij predstavlja stvarno-pravni teret na brodu koji ovlašteniku daje pravo na namirenje tražbine sudskom prodajom broda, s tim da on ima prednost u naplati pred svim drugim pravima pa tako i onima osiguranim pomorskom hipotekom. Dakle, riječ je o založnom pravu na brodu - ograničenom stvarnom pravu koji ovlašćuje svog nositelja da određenu tražbinu, ne bude li mu o dospijeću ispunjena, namiri iz vrijednosti broda, ma čiji taj brod bio, a vlasnik broda dužan je to trpjeti. Privilegij na brodu postoji na onom brodu u vezi s kojim je tražbina nastala.

13.4. Slijedom toga, tužitelj bi imao pravo protiv prvotuženika kao vlasnika broda podnijeti jedino tužbu kojom traži utvrđenje postojanja pomorskog privilegija po osnovi plaće na predmetnom brodu te da je prvotuženik kao vlasnik dužan trpjeti namirenje prodajom tog broda radi isplate njegove plaće. To tužitelj predmetnom tužbom ne traži, već traži isplatu plaće od drugotuženika kao vlasnika broda. Takav zahtjev u odnosu na drugotuženika je neosnovan jer odredba čl. 241. st. 1. t.1. PZ-a na koju se poziva tužitelj ne propisuje solidarnu odgovornost vlasnika broda i poslodavca za redovnu isplatu plaće pomorcu. S obzirom na navedeno te da budući da nije sporno da prvotuženik nije ugovorna strana Ugovora o radu, sud je prvotuženikov prigovor promašene pasivne legitimacije utvrdio osnovanim. Stoga je sud odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na drugotuženika i donio odluku kao u t. III. izreke presude.

14. Odluku o parničnom trošku prvotuženika sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 1. i 155. ZPP-a. Budući da je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu u odnosu na prvotuženika, sud je prvotuženiku, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora od 684,36 USD, priznao parnični trošak u iznosu od 193,75 EUR (t. II. izreke presude). Drugotuženik ima pravo na naknadu parničnog troška koji se odnosi na trošak zastupanja po Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje: Tarifa, "Narodne novine" broj 138/23.), budući da je drugotuženika zastupao odvjetnik, koji se sastoji od troška sastava odgovora na tužbu u iznosu od 100,00 EUR sukladno Tbr. 7/1 i troška zastupanja na ročištu 16. lipnja 2026. u iznosu od 55,00 EUR sukladno Tbr. 9/1, što ukupno iznosi 155,00 EUR uvećano za PDV u iznosu od 38,75 EUR sukladno Tbr. 42.

14.1. Odredba čl. 151. st. 3. ZPP-a propisuje da parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka. O zateznim kamatama na iznos parničnih troškova sud odlučuje na zahtjev stranke. Budući da je takav zahtjev prvotuženik postavio u zahtjevu za naknadu parničnog troška, to je sud odlučio kao u točki V. izreke presude.

14.2. Odluku o parničnom trošku tužitelja i drugotuženika u odnosu na tužbeni zahtjev protiv drugotuženika, sud je donio na temelju odredbe čl. 154. st. 4. i 155. ZPP-a. S obzirom na to da su tužitelj i drugotuženik u odnosu na osnovu (tužitelj 100%) i visinu (tužitelj 25%, a drugotuženik 75%) zahtjeva uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, sud je odlučio da tužitelj i drugotuženik snose svaki svoje troškove postupka (čl. 154. st. 4. ZPP-a).

Rijeka, 22. srpnja 2026.

Sutkinja
Tamara Jugo Smoljanović

UPUTA O PRAVU NA IZJAVLJIVANJE PRAVNOG LIJEKA:

Protiv ove presude stranka može podnijeti žalbu u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave prijepisa presude. Žalba se podnosi putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu (čl. 348. st. 1. ZPP-a).

U žalbi se ne mogu iznositi nove činjenice niti predlagati novi dokazi, osim ako se oni odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka zbog kojih se žalba može izjaviti (čl. 352. st. 1. ZPP-a).

Presuda ili rješenje kojim se završava spor u postupku u sporovima male vrijednosti može se pobijati samo zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. ovoga Zakona, osim zbog povrede iz čl. 354. st. 2. t. 3. ovoga Zakona (čl. 467. st. 1. ZPP-a).

Žalba protiv ove presude ne odgađa ovrhu (čl. 467.a ZPP-a u vezi s čl. 502. st. 1. ZPP-a).

Broj zapisa: **9-3088b-1a4d9**

Kontrolni broj: **04c91-e524a-84972**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=TAMARA JUGO SMOLJANOVIĆ, L=RIJEKA, O=TRGOVAČKI SUD U RIJECI, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.